

MOTYL

LASKA

KŁAMSTWA

POWROTOSTI

RuNyx

ENIGMA

ENIGMA

ENIGMA

RuNyx

VYDAVATELSTVO MOTÝL

ENIGMA

Copyright © 2025. ENIGMA by RuNyx

Cover illustration © Laura Kostilníková, 2025

Translation © Romana Korenková, 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2025

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 148971/01

ISBN: 978-80-8164-413-9

*Pre tých, ktorí sa cítia neakceptovaní a nehodní lásky:
Samota môže občas pripomínať večnú agóniu.
Pred úsvitom však býva vždy najväčšia tma.
Jedného dňa vyjde aj vaše slnko.*

POZNÁMKA AUTORKY

Milý čitateľ,

Ďakujem ti, že si vzal do rúk moju knihu. *Enigma* je vo svojej podstate príbeh o samote a láske. Obsahuje temné scény, má hmlistú atmosféru, ktorá sa tiahne naprieč stránkami knihy, a je tak trochu netradičným, nekonvenčným a neviazaným príbehom lásky. Hlavná hrdinka je jednou z najfascinujúcejších ženských postáv, aké som kedy napísala. Je nebojácna a túži prísť veci na koreň.

Hneď na začiatku ťa chcem varovať pred niektorými scénami v knihe, aby si sa mohol rozhodnúť, či ti bude ich obsah vyhovovať.

Tieto scény zahŕňajú explicitný sexuálny obsah určený len pre dospelých čitateľov, rôzne znázornenia smrti, pitvy, samovraždy (spomenuté v úvodnej kapitole „Smrť sa usmieva...“), nátlaku, zmienky o myšlienkach na samovraždu, sexuálnej traume, činnosti, pri ktorej sa dospelá osoba spriatelí a vybuduje si citový vzťah s dieťaťom či mladým človekom, aby získala jeho dôveru so zámerom sexuálneho zneužívania alebo vydierania, sociálnej ostrakizácii a následnej stigme, depresii, posttraumatickom strese, sexe bez vysloveného súhlasu, otáznom sexuálnom súhlase a tajomnom ráde.

Dúfam, že si spolu užijeme cestu do Mortimeru.

S láskou

RuNyx

„V každom chaose je vesmír
a v každom neporiadku je tajný poriadok.“

Carl Jung

„Rana je miesto, cez ktoré
do teba vstupuje svetlo.“

Rumi

UNIVERZITA MORTIMER

KNÍŽNICA ADMINISTRATIVNÍ BUDOVA

MERLINOVA POSLUCHÁŘEN

MAJAK

FAKULTA VĚD

FAKULTA OBCHODU
A MANAŽMENTU

FAKULTA UMĚNÍ

ŠTUDENTSKE UBYTOVNE

VKK

CAZOVO UTOČIŠKO

PRVÁ ČASŤ
SMRŤ

„Krása je teror. Trasieme sa pred všetkým,
čo nazývame krásnym.“

Donna Tarttová, *Tajný príbeh*

ŠMRT SA USMIEVA

Neznáme dievča,
Univerzita Mortimer

Dievčina stála na okraji útesu.
Noc nebola osvetlená mesačným svetom, ktorý by bol svedkom jej skonu, navôkol nebolo živej duše, ktorá by ju prinútila spochybniť jej zámer, šum mora potláčal šepot jej vlastného mravného úpadku.

Mala zdravý rozum aj úsudok. Napriek tomu však za tej bezmesačnej noci stála na útese s hlavnou neviditeľnej pištole pri tlačenej k spánku a bola pripravená vykročiť v ústrety vlastnému zatrateniu.

Možno by veci dopadli inak, keby mala viac odvahy. Svet si myslel, že je odvážna. Bude si ju takú pamätať. Nič nenasvedčovalo opaku. Budú to brať ako vraždu, samovraždu alebo nehodu? Budú o nej v správach hovoriť ako o dievčati, ktoré potisli čiesi neviditeľné ruky, alebo ako o dievčati, ktoré skočilo z vlastnej vôle? Alebo sa bude špekulovať o jej tragickom páde, pretože sa zatúlala príliš blízko k okraju útesu? Ktovie.

Vietor svišťal okolo dievčiny, nadúval jej šaty a bičoval ju vlasmi po tvári. Keby ju v tú chvíľu niekto videl, pripadala by mu ako éterická, strašidelná bytosť.

Obrazy. Fotografie. Spomienky.

Mala ich toľko.

Nechcela stáť na útese.

Lenže musela. Nemala inú možnosť.

Nie, keď ju pozorovali.

Vždy ju pozorovali.

Pozorovali, ako tam stála a zvažovala svoje rozhodnutie, svoje voľby, svoju smrteľnosť.

Pozorovali, ako podišla bližšie k okraju útesu, telo sa jej triaslo, vzdorujúc príkazom vlastnej mysle.

Pozorovali, ako zavrela oči a skočila. Vietor jej fičal okolo uší a ticho na zlomok sekundy prerušil jej prenikavý výkrik.

Pozorovali, ako za čiernej noci ležala na tmavom piesku a zomierala.

„Cítil som zvláštne potešenie z toho,
že som spôsobil vlastný rozklad.“

Robert Browning, *Pauline: Úlomok priznania*

ſ ONA JEJ OPÄTUJE ÚSMEV

Salem, 12-ročná

Smrť bola jedinou životnou pravdou.

Mala štyri roky, keď prvýkrát myslela na smrť.

Salem si to pamätala veľmi dobre, pretože spôsob, ktorým sa to stalo, sa jej vryl naveky do pamäti. Počas hry sa zatúlala do lesa za domom a padla do jamy. Plakala a kričala, no bola príliš ďaleko, aby ju niekto počul. Štvorročná Salem si myslela, že v tej tmavej jame zomrie. Bola presvedčená, že sa to stane, a myšlienka na smrť ju vydesila. Vtom však zbadala bezvládne telo divého zajaca, ktorý bol v jame spolu s ňou. Krk mal rozpáraný, z tela mu vytŕčali vnútornosti. Jej mladá myseľ sa v hrôze z umierania zamerala na zajaca. Bolo to po prvý raz, čo si Salem uvedomila, že koža každej živej bytosti v sebe čosi skrýva.

Nakoniec ju našla Junie, rodinný pes, ktorý k nej hlasným štekom priviedol pomoc. No počas tých pár hodín, ktoré strávila

Salem v jame s mŕtvym zajacom, sa jej perspektívy a myšlienky menili, upravovali, pretavovali.

Salem pohladkala Junie po srsti a našla útechu v teple jej mäkkého tela rovnako ako v ten osudný deň, z ktorého jej zostala už iba spomienka. Junie s krásnou zlatistou srstou a ešte krajším srdcom bola jediné stvorenie na zemi, ktoré zaujímalo, kde sa Salem práve nachádza, a vždy podnikla patričné kroky, aby ju našla.

Salem sa pozrela na telo svojho starého otca. Počas jeho pohrebu sedela na stoličke presne tak slušne, ako ju to naučila mama. Junie bola po jej boku.

Smrť bola zvláštna vec. Plánovaná či neplánovaná, dlhá či krátka, krutá či pokojná, bola to jediná všeobecná pravda, o ktorej všetci klamali. Väčšina dospelých, ktorých stretla, strávila svoj život tým, že na ňu nemyslela, snažila sa jej vyhnúť, no pritom jej mierila rovno v ústrety. Nevedela, či si uvedomovali to, čo ona vedela už v takom mladom veku – že smrť je nevyhnutná. Prenasledovala každého človeka od prvého nádychu až po ten posledný.

Možno to bolo dôvodom, prečo ju tak veľmi zaujímalo, čo sa stane *potom*, keď si smrť prisvojí všetky smrteľné bytosti.

Pre dvanásťročnú Salem bol dôsledok smrti *fascinujúci*.

Dívajúc sa na svojho starého otca, naklonila hlavu nabok, hoci jej mama vždy hovorila, aby to nerobila, pretože mladým dámam z lepších rodín sa to nepatrí.

Jej mama potichu vzlykala na opačnej strane jeho nehybného tela s vreckovkou pritlačenou k nosu. Plecia sa jej jemne chveli, keď držala otcove ruky vo svojich. Salem nepochybovala o tom, že mama je smutná.

Aj Salem bola smutná. Natiahla ruku a pohladila Juninu mäkkú srst, ktorá bola príjemne teplá. Teplá a neustále v pohybe. Pred očami sa jej premietali spomienky – spomienky na

Junie kráčajúcu za Salem, keď šla objavovať lesy za ich veľkým domom, na jej uslintané bozky po celej Saleminej tvári, keď sa vrátila zo školy, na to, ako sa jej Junie tísila pod ruku, aby ju poškrabkala, a na to, ako ležala vedľa nej, keď Salem osamela. Junie, hoci to bol rodinný pes, bola jediná, ktorá milovala Salem takú, aká bola, a nikdy nechcela, aby sa zmenila, hoci mama ju nazývala výstrednou.

Junie sa oprela o Salem tým svojím upokojujúcim spôsobom, no o niečo pomalším, pretože už bola staršia, a Salem vedela, že Junie jej bude chýbať, bude jej *veľmi* chýbať, keď tu už nebude.

Ako tak sedela v pohrebnom ústave, v mysli sa jej vynorila otázka.

„Čo sa teraz stane s jeho telom?“ spýtala sa, no takmer okamžite si zahryzla do jazyka, akoby chcela tie slová odvolať, pretože si nebola istá, či je vhodný čas na utíšenie jej zvedavosti. Vždy to robila. Otvárala ústa v nesprávny čas, kládla nesprávne otázky. Nechcela, aby jej slová vyzneli nevhodne, ale jednoducho to nevedela ovládať. Jej sociálne cítenie bolo trochu slabšie. Mama to nepovedala nahlas, no vedela, že tým ostatných privádza do pomykova. Salem s ňou v podstate súhlasila.

„Zmlkni, čudáčka,“ zamrmlala staršia sestra, ťukajúc čosi do mobilu ešte aj na pohrebe, hoci boli už takmer všetci smútoční hostia preč.

Olivia. Zodpovedná, slušná Olivia. Olivia, ktorá mame akoby z oka vypadla. Olivia, pôvabné svetlo otcovho života. Úbohá, patetická Olivia.

Salem nevedela, aké by mali byť staršie sestry, no ak boli všetky ako ona, svet bol odsúdený na zánik. Niežeby bola Olivia zlá osoba. To nie. Salem videla svoju sestru žiariť a správať sa milo k ľuďom vo svojom okolí, pomáhať im, rozdávať úsmevy a vyhrávať ocenenia. Všetci zbožňovali Oliviu. Všetci obdivovali Oliviu. Všetci čakali na Oliviu. Všetci okrem Salem.

Nevedela prečo, nerozumela tomu a bolo jej to úprimne jedno.

Pred istým časom by ešte bola čakala, že rodičia napomenú jej staršiu sestru, keď ju nazve čudáčkou. Teraz to už však nečakala. Predstierala, že je dospelá, a slová ako „napomenúť“ používala vo vzťahu k ostatným dospelým už len vo svojej mysli, pretože nikto z dospelých o to v skutočnosti nestál.

Nebola to ich chyba.

Chápala, že niektorí ľudia môžu mať problém s tým, ak niekto pichá do mŕtvych zvierat a rozrezáva ich telá, aby nazrel do ich vnútra. Podľa kníh, ktoré si vypožičala z oddelenia knižnice pre dospelých, bolo takéto správanie u detí precedensom kriminálneho správania. „Precedens.“ To bolo jej nové obľúbené slovo týždňa.

Nemyslela si o sebe, že je zločinec. Nechcela predsa nikoho zabiť. V skutočnosti sa jej z tej predstavy dvíhal žalúdok. Chcela len otvoriť to, čo už bolo mŕtve, a nazrieť do jeho vnútra, aby zistila, prečo a ako to zomrelo. Toto ju fascinovalo viac ako samotný akt rezania.

„Môžem s ním byť chvíľu sama, Javier?“ mama sa otočila k Saleminmu otcovi a zasmrkala.

„Samozrejme, drahá,“ odvetil otec a kývol na jedného z členov personálu, ktorého olivová pokožka, podobná Saleminej, vyzerala v ostrom svetle miestnosti, akoby žiarila. „Vezmem deti von.“

Olivia sa pohla k dverám ešte skôr, ako stihol dopovedať vetu, a agresívne pritom ťukala do telefónu, ktorý mala akoby prilepený k dlani. Salem premýšľala, s kým si mohla toľko písať. Svoj telefón, ťažký ako tehla, mala vo vrecku. Väčšinou jej slúžil na čítanie, pozeranie filmov a číhanie na fórach, na ktoré bola ešte primadá. Tam sa však diali tie najzaujímavejšie veci.

„S kým si píšeš?“

Slová unikli Salem z úst, skôr než ich stihla zastaviť. Dva-krát v priebehu niekoľkých minút. Bude si na to musieť dať väčší pozor. Nasledovala sestru von z miestnosti a pritom sa otočila a pozrela na Junie. Zabolelo ju srdce pri pohľade na starúčku chlpatú spoločníčku a pri myšlienke na to, aké to bude, keď ju navždy stratí.

„To nie je tvoja vec.“

Opäť spočinula pohľadom na Olivii a s výrazom fascinácie sledovala, ako sestrinu peknú tvár zalieva rumenec. Olivia sa len zriedkakedy červenala. Aj keď Salem nemala sestru veľmi rada, poznala ju ako vlastné topánky. *Veľmi zaujímavé.*

Salem sa posadila na jednu z výzgajúcich stoličiek vo vestibule, nohy jej viseli kúsok nad zemou. Sestra si sadla vedľa nej, chodidlá mala položené na podlahe.

„Povedz mi to,“ dobiedzala Salem. „Sľubujem, že to nikomu nepoviem.“

Olivia sa na ňu pozrela a zagúľala očami. „Si taká otravná.“

Salem trpezlivo vyčkávala. Vedela, že Olivia neznáša ticho. Mala potrebu vyplniť ho a presne to aj urobila.

„Dobre teda. S jedným chalanom z Mortimeru.“

Salem vytreštila oči. Univerzita Mortimer bola veľmi prestížna. Bolo to miesto pre privilegovaných ľudí s dobrým rodokmeňom, inštitúcia taká exkluzívna a elitná, že tí, ktorí ju navštevovali, boli vo svojich spoločenských kruhoch prirovnávaní k bohom a považovaní za symboly moci a prestíže. Dostať sa tam nebolo jednoduché.

V domácnosti Salazarovcov to však nebol problém, pretože Salemin prastarý otec stretol jej prababičku na univerzite a odvtedy tam chodili všetci ich potomkovia, vďaka čomu sa ich rodina stala súčasťou exkluzívneho kruhu – kruhu dedičov.

Salemina reakcia však pramenila z čohosi iného.

„Veď chodíš na strednú školu a ešte nie si plnoletá.“ Nedo-
kázala potlačiť prekvapenie vo svojom hlase. „Prečo si píšeš so
starším chalanom?“

„Nehovor tak nahlas,“ zasyčala Olivia. Obzrela sa, aby sa
uistila, že to nikto nepočul, a potom sa naklonila dopredu.
„Nie je to nič romantické, ty hlúpa. Je proste... Milý. Je tam už
nejaký čas a rozpráva mi o veciach, ktoré zažijem, keď sa tam
dostanem.“

Salem nepochybovala, že by sa jej sestra dostala na univerzi-
tu, aj keby nebola súčasťou úzkeho kruhu dedičov, pretože mala
skvelé známky. Vždy mala dokonalé vysvedčenie a vynikala aj
v mimoškolských aktivitách.

„Ešte máš dva roky času,“ poznamenala Salem.

„Nerozumieš tomu,“ odvetila jej sestra a znova pritom čosi
ťukala do telefónu. „Nemáš nijakých priateľov a ani tušenie, ako
ich získať.“

Salem jej poznámku ignorovala hlavne preto, lebo bola prav-
divá. Z toho, čo videla, boli priatelia aj tak preceňovaní. Neustále
sa ohovárali a zrádzali. Ľudia si hľadali priateľov len preto, aby
sa navzájom využívali.

Sústredila pozornosť na dôležitejšiu vec. „Poznáš ho?“

Olivia zaváhala, kým konečne odložila telefón a otočila sa
zoči-voči svojej sestre. Salem opäť zarazilo, aká krásna bola
jej sestra. Mala červenohnedé vlasy, zelené oči a svetlú pokož-
ku. Na rozdiel od Salem bola Olivia dokonalou replikou svojej
matky.

„Stretli sme sa online... V jednej z univerzitných skupín,“
vysvetlila jej sestra. „Píšeme si už zopár týždňov. Uvidíme sa,
keď zmaturujem. Zhodli sme sa, že nie je vhodné stretnúť sa
osobne skôr.“

Vhodné. Salem vedela, že jej sestre ide skôr o to, aby urobi-
la veci správne, nie z rozmaru. Nech už bol dôvod akýkoľvek,

aspoň nebola hlúpa. Dokonca aj Salem vedela, že mladé dievčatá si nemajú písať na internete s cudzími staršími mužmi. V knihe, ktorú našla v knižnici minulý mesiac, sa písalo o konkrétnych zločincoch, ktorí sa nazývali predátori.

„V každom prípade,“ pokračovala Olivia, keď Salem nič nehovorila, „nie som sama. V skupine je veľa tínedžerov, súčasných študentov a dokonca aj absolventov školy, ktorí sa len tak bavia o rôznych veciach. Je to skvelé miesto na nadväzovanie kontaktov a vybudovanie si renomé ešte predtým, ako vstúpim do kampusu. Tiež by si to mala skúsiť.“

„Nie, vďaka,“ odfrkla si Salem pri myšlienke na skupinu snobských tínedžerov, ktorí sa túžia stať snobskými dospelákmi. No možno takí neboli všetci. Možno by sa tam našli aj ľudia ako ona – divní, nikam nezapadajúci, narodení do nesprávnej rodiny.

„Vieš, aký je tvoj problém?“ povzdychla si Olivia. „Radšej tráviš čas s neživými vecami ako so živými, dýchajúcimi ľuďmi. Zmeň to ešte skôr, než skončíš na druhej strane.“ Pokrútila hlavou a znova rozsvietila obrazovku telefónu.

Salem natiahla krk.

Skupina Univerzity Mortimer

Pomaly sa načítalo čierne-modro-zelené pozadie skupiny, a potom sa zjavila nástenka s číťovacím oknom. Jednou z mnohých Saleminých chýb, ako to často zdôrazňovala jej matka, bola zvedavosť.

Salem vytiahla svoj telefón a zadala názov skupiny do prehliadača. Bolo ľahké ju nájsť. Klikla na odkaz, no namiesto prihlasovacej stránky sa objavil súbor otázok. Nech to čert vezme.

Ste alebo budete štipendistom?

Salem to nepredpokladala, iba ak by ju rodičia vydedili, čo by však viedlo k škandálu, a Salem vedela, že ak existuje niečo, čo Salazarovci z duše nenávidia, je to škandál.

Zaklikla *NIE*.

Ste alebo budete študentom dedičom?

To bolo ľahké. Zaklikla *ÁNO*.

Stránka ju presmerovala na nový odkaz.

Načítalo sa čierno-strieborné logo s veľkým supom s rozprestretými kovovými krídlami a prenikavým pohľadom. Salem nikdy predtým nevidela logo Mortimeru, ani na jedinej z mortimerských pamätihodností v ich dome.

Na obrazovke sa objavilo slovo, ktoré nikdy predtým nepočula a ktoré vyzeralo ako vyňaté z jednej zo starších kníh v knižnici.

MORTEMIA

Toto nebola skupina, v ktorej bola jej sestra. Už-už sa chystala zavrieť okno, keď vtom sa na obrazovke objavila otázka.

Koľká ste generácia?

Salem váhala, no jej zvedavosť nakoniec zvíťazila. Zaklikla *4*.

Koľko máte rokov?

Napísala *12*.

Aké používateľské meno chcete používať?

Salem o tom chvíľu uvažovala. Potom vytukala odpoveď.

Ste len krôčik od toho, aby ste sa stali súčasťou tejto elitnej skupiny. Po spracovaní Vašej žiadosti budete musieť splniť úlohu. Ak ju nesplníte, nebudete prijatá. Súhlasíte?

Salem opäť zaváhala. Nenápadne pozrela na sestru pohltenu obsahom vlastného telefónu a na prázdny vestibul. Akýmsi zázrakom sa jej podarilo naraziť na exkluzívnu skupinu, ktorej súčasťou nebola jej sestra. Bol to opojný pocit – vedieť, že sa dostala k niečomu, o čom jej starší súrodenec nemal ani poňatia.

Uprela zrak na správu, v ktorej s každým úderom jej srdca blikal text *PRIDAŤ SA*, zatiaľ čo menší text *ZRUŠIŤ* na okraji

obrazovky bol ľahko prehliadnuteľný. Možno to bol trik. Možno by mala ešte pár rokov počkať. Opäť však zvíťazila jej zvedavosť. Dočerta s tým.

Hodiac opatrnosť za hlavu, pritisla palec na tlačidlo.

Už ste skoro tam, zlaté dievča01. Tu je Vaša úloha.

„Ani pri tých najmenších udalostiach
nič také ako náhoda neexistuje.“

Haruki Murakami, *Kafka na pobreží*